

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. E. H.,** zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2012, č. j. 2 Ad 6/2012 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 960 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 7. 10. 2009, č. j. X, byl dnem 10. 3. 2003 žalobkyni uvolněn plný invalidní důchod a zároveň bylo rozhodnuto o doplatku důchodu za období od 1. 1. 2006 do 9. 11. 2009. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu osobně dne 20. 2. 2012 u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“).

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2012, č. j. 2 Ad 6/2012 - 37, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalované odmítnuta pro opožděnost. Soud uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí žalované bylo podle podepsané doručenky žalobkyni doručeno dne 27. 1. 2010. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením písemného vyhotovení. Pokud

tedy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno dne 27. 1. 2010, lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 29. 3. 2010, a to s ohledem na to, že dne 27. 3. 2010 byla sobota. Pouze do dne 29. 3. 2010 tedy mohla žalobkyně napadnout uvedené rozhodnutí žalované správní žalobou. Pokud však žalobu podala až dne 20. 2. 2012, učinila tak evidentně opožděně a proto soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ve včasné kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uplatnila důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy namítla, že městský soud nezákonně odmítl její žalobu. Vyslovila přesvědčení, že nebyla ze strany žalované řádně poučena o možné přípustnosti žaloby proti rozhodnutí žalované a o lhůtách pro její podání, přičemž s ohledem na svůj zdravotní stav a osobní poměry nebyla srozuměna s tím, že se proti rozhodnutí žalované může bránit správní žalobou a do kdy lze takovou žalobu u soudu podat. Tím byla zkrácena na svých právech. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2012, č. j. 2 Ad 6/2012 - 37, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti popsala průběh doručování předmětného rozhodnutí s tím, že pokus o doručení rozhodnutí stěžovatelce v říjnu 2009 nebyl úspěšný a stěžovatelka si rozhodnutí převzala osobně dne 27. 1. 2010. Žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí bylo písemně vyhotoveno dne 7. 10. 2009, tedy v době, kdy ještě nebylo účinné zákonné ustanovení o podávání námitek s možností podat správní žalobu až proti rozhodnutí o námitkách. V době vydání rozhodnutí bylo tedy poučení na rozhodnutí správné. Pokud však žalobkyně převzala rozhodnutí až dne 27. 1. 2010, tedy v době, kdy již byla účinná právní úprava obsahující možnost opravného prostředku v podobě námitkového řízení, mohla podle právní úpravy účinné ode dne 1. 1. 2010 uplatnit námitky do 30 dnů ode dne převzetí rozhodnutí. V případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení bylo možné námitky podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dní ode dne oznámení rozhodnutí. Námitky však stěžovatelka ani v nastavené lhůtě nepodala. Soud tak správně odmítl žalobu pro opožděnost, a proto žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka vyslovila v kasační stížnosti přesvědčení, že Městský soud v Praze v předcházejícím řízení nezákonně rozhodl o odmítnutí její žaloby, uplatnila tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Stěžovatelka namítá, že nebyla v rozporu se zákonem vyrozuměna o možnosti podání správní žaloby.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné především upozornit na skutečnost, že odmítnutí žaloby mající za následek její věcné neprojednání představuje natolik závažný zásah do práv stěžovatelky, že podmínky pro takové rozhodnutí soudu musí být jednoznačně zjištěny a prokázány. V daném případě bylo povinností městského soudu

postavit najisto skutečnost, zda žaloba směřující proti rozhodnutí žalované byla podána po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a proto mohla být odmítnuta pro opožděnost.

V souzené věci není sporu o tom, že napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce oznámeno dne 27. 1. 2010, kdy si jej osobně převzala u žalované. Rozhodnutí tedy bylo stěžovatelce oznámeno po 1. 1. 2010, tedy v době, kdy byla účinná novela zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb."), provedená zákonem č. 479/2008 Sb., jenž přinesl nový institut opravného prostředku, a to námitek. Podle čl. II bodu 3 tohoto zákona pokud bylo rozhodnutí oznámeno před 1. 1. 2010, nebylo možné proti němu podat námitky. Z toho vyplývá, že proti rozhodnutí oznámenému po 1. 1. 2010 námitky možné podat bylo; rozhodnutí žalované však neobsahovalo poučení o této možnosti. Podle § 83 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád") v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. V souzené věci nebylo vydáno opravné usnesení, a proto platí, že stěžovatelka mohla námitky podat nejpozději od 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, tedy do úterý dne 27. 4. 2010. Tak však stěžovatelka neučinila a správní žalobu podala osobně až dne 20. 2. 2012. Podotýká se, že pokud by stěžovatelka podala správní žalobu tak, jak byla žalovanou poučena, mohlo být toto její podání vyhodnoceno jako uplatnění námitek, její věc mohla být vrácena žalované k provedení řízení o námitkách a proti rozhodnutí o námitkách mohla stěžovatelka následně podat správní žalobu.

Za této procesní situace lze konstatovat, že městský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatelky odmítl jako opožděně podanou. K jediné stížnostní námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že k rozhodnutí žalované bylo nad rámec zákonných povinností přiloženo poučení o možnosti soudního přezkumu, jímž byla stěžovatelka poučena o tom, že proti rozhodnutí může podat správní žalobu do dvou měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Tato kasační námitka stěžovatelky tedy nebyla shledána důvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud postupoval správně, pokud dospěl závěru, že žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2009, č. j. X, byla podána opožděně, a proto ji odmítl. Kasační stížnost směřující proti uvedenému usnesení městského soudu tedy není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 a 2 nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalované takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší.

Dále Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 800 Kč, která se skládá z částky 500 Kč za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti ze dne 4. 8. 2012 podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů] a z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Jelikož advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň"), zvyšuje se o tuto daň odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Částka daně pak činí 20 %, tedy 160 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada

hotových výdajů včetně daně činí 960 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu